

Bílá paní

Aleš Brichta

1. Dívka bledá ze starého hradu co vychází nocí na cimbuří.
Pokoj hledá a nenachází, bílý závoj zavlaje na věži.
Záhadnou svou mocí čelo chmuří, její závoj nezamrazí.

R: Kdo chce znát bílou paní přeruší noční spaní,
kdo má rád bílou paní, ten vytuší...

X: Smutek z jejích nočních procházek po rozpadlých zdích,
smutek vynucených vycházek po zaprášených síních.

2. Měsíc bledý velikou má vadu, svitem nezahřeje, jenom chladí.
Smutně hledí, bez úsměvu, ozvěna kroků utichne v protěži.
A vítr nezavěje, nepohladí, drsnost roků bez prodlevy.

R: Kdo chce znát...

X: Smutek z jejích nočních procházek...

*: Když pak stojíš v mém zákoutí s pohledem do kraje z gotického
o okna,
tak málem tě to zarmoutí, že vítr vlasy rozevlaje u gotického
o okna.

Tvůj smích ji probudí z denního spánku neviditelná pro nás.
Její dech nás zastudí zachvěním vánku, neviditelná pro nás.
Už neche být duchem, už nechce být sama,
nechce být smutná, tak moc jí to schází.

R1: Z krve a citů, má lásko, nesmíš být bílou paní,
lásko, nesmíš být bílou paní.
Má lásko, nesmíš být bílou paní,
lásko, nesmíš být bílou paní,
bílou paní, bílou paní...